

Arrest

nr. 75 530 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 november 2011 om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, dient op onbekende datum bij de Belgische ambassade te Dakar in Senegal een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D), teneinde in België te komen studeren.

Dit visum wordt hem op 14 september 1998 toegekend en verzoeker komt op 17 december 1998 België binnen.

Op 9 februari 1999 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toegelaten wordt tot een tijdelijk verblijf in België.

Verzoeker wordt hierop in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 31 oktober 1999 met vermelding *“verblijf beperkt tot de duur van de studies aan het Mercure International Institut des Hautes Etudes te 1040 Brussel”*.

Op 30 januari 2005 komt verzoeker opnieuw België binnen en dient op 31 januari 2005 een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 25 maart 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 28 april 2005 gaat verzoeker hiertegen in beroep bij de Raad van State.

Op 6 maart 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van het oude artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Op 27 september 2006 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Verzoeker bevond zich in de gevangenis sedert 22 juni 2006.

Op 24 november 2006 hervormt het hof van beroep te Antwerpen dit vonnis en wordt verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 6 maanden effectief.

Op 12 december 2006 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij arrest nr. 201.694 van 9 maart 2010 het beroep verwerpt.

Op 13 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker gaat hiertegen in beroep bij de Raad van State die bij arrest nr. 174.309 van 10 september 2007 het beroep verwerpt.

Op 27 december 2006 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 17 januari 2007 geeft de procureur-generaal van het parket bij het hof van beroep te Antwerpen het advies dat een verwijderingsmaatregel zich schijnt op te dringen nadat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten.

Op 6 juni 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 15 juli 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 8 december 2009, 12 oktober 2010 en 12 oktober 2011 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Op 2 februari 2009 wordt deze aanvraag onvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 2 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in het Nederlands.

Op 11 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in het Frans.

Op 20 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze laatste aanvraag onvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 11 oktober 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeker.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 21 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

(...)

REDENEN VAN DE BESLISSING

(...)

0 - artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

(...)

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Italië, Griekenland, Oostenrijk, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië en Malta om de volgende reden:

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 31.01.2005. Deze aanvraag werd definitief verworpen door het CGVS op 29.03.2005.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 ingediend op 21.04.2006. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.12.2006. Deze beslissing is op 15.12.2006 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 11.12.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20.05.2011. Deze beslissing is op 25.05.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend op 15.07.2008. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20.10.2011. Deze beslissing is op 04.11.2011 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Op 24.11.2006 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor inbreuken op de drugswetgeving tot 18 maanden gevangenis waarvan 6 maanden effectief. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

(...)

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, M. G., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid, de Politiecommissaris/ de Korpschef van K..

En de verantwoordelijke van het gesloten centrum te B..

De betrokkene D., M. op te sluiten in de lokalen van de het centrum B..

De betrokkene mag bij de eerstvolgende gelegenheid overbracht worden naar het gesloten centrum.

(...)"

Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij beslissing van 1 december 2011 wordt de beslissing van 20 oktober 2011 waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, ingetrokken.

Bij arrest nr. 73 400 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 17 januari 2012 wordt de afstand van geding vastgesteld.

Op 2 december 2011 wordt verzoeker vrijgesteld en op dezelfde datum wordt een nieuwe beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, opnieuw ontvankelijk wordt verklaard en verzoeker in het bezit wordt gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op. De verwerende partij zet dit als volgt uiteen:

“Verzoeker ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij de door hem ingediende vordering tot schorsing / beroep tot nietigverklaring, nu dit gericht is tegen het hem op 04.11.2011 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit belang dient te bestaan, niet enkel op het ogenblik van de indiening van het beroep tot schorsing / nietigverklaring, maar tot op het ogenblik van het wijzen van het arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie R.v.St. nr. 69.601, 14.11.1997, T.B.P. 1998, 614; R.v.St. nr. 46.528. 16.03.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De verwerende partij laat gelden dat de beslissing dd. 20.10.2011, houdende de ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 01.12.2011 door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd ingetrokken. Verzoekers aanvraag was ontvankelijk en aldus werd verzoeker opnieuw in het bezit gesteld van een Al.

In zoverre verzoeker aanvoert dat bij een terugkeer naar het land van herkomst zijn gezondheid en zelfs zijn leven in het gevaar wordt gebracht, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker door de afgifte van het Al een wettig verblijf in België heeft, in afwachting van een beoordeling ten gronde van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Het bevel om het grondgebied te verlaten kan derhalve niet worden uitgevoerd.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk, bij gebreke aan een actueel belang.”

2.2. Ter zitting van 14 februari 2012 antwoordt de advocaat van verzoeker hierop dat zolang het bevel van 21 november 2011 niet uit de rechtsorde is verdwenen door vernietiging of intrekking, het kan herleven wanneer verzoekers aanvraag die nu ontvankelijk is, ongegrond zou worden verklaard. Op dat moment zou kunnen worden verwezen naar dit bevel. Tevens wijst de advocaat van verzoeker erop dat hem later kan verweten worden dit bevel niet te hebben aangevochten: een eventueel nieuw tussen te komen bevel zou dan enkel een herhaald bevel zijn.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Na de kennisgeving van de bestreden beslissing op 21 november 2011, werd bij beslissing van 1 december 2011 de beslissing van 20 oktober 2011 waarbij verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, ingetrokken. Op 2 december 2011 werd verzoeker vrijgesteld en op dezelfde datum werd een nieuwe beslissing genomen waarbij verzoekers

aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, opnieuw ontvankelijk wordt verklaard en hij in het bezit werd gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Zolang verzoeker *in casu* beschikt over een tijdelijk verblijfsdocument, kan geen uitvoering worden gegeven aan huidig bestreden bevel. Er blijkt bijgevolg niet dat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten dat voorafging aan voormelde ontvankelijkheidsbeslissing verzoeker *in casu* nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker toont ook niet aan dat hij nog een actueel belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker erop wijst dat de mogelijkheid bestaat dat, nadat de verblijfsduur van het tijdelijk verblijfsdocument is verstreken, de bestreden beslissing opnieuw ten uitvoer wordt gelegd, wordt erop gewezen dat dit geen actueel belang betreft en dat in de bestreden beslissing nog verwezen wordt naar de beslissing van 20 oktober 2011 die inmiddels werd ingetrokken, zodat de juridische omstandigheden inmiddels gewijzigd zijn.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET